

Sygn. akt I ACa 584/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st.prot.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy ze skargi D. B. (1) o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa D. B. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W. (obecnie (...) Towarzystwo (...) S.A.) i (...) SA w W. (obecnie (...) S.A. w W.)

o zapłatę, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt I ACa 302/08

p o s t a n o w i a:

- 1. odrzucić skargę;**
- 2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanych do niepodzielnej ręki kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania skargowego;**
- 3. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie radcy prawnemu E. C. z Kancelarii Radcy Prawnego w K. ul. (...) kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1.242 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym;**
- 4. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie radcy prawnemu K. S. z Kancelarii Radców Prawnych i (...) w K. ul. (...) kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1.242 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącemu z urzędu w postępowaniu skargowym.**

Sygn. akt : I ACa 584/13

UZASADNIENIE

D. B. (1) w skardze wniesionej w dniu 12 marca 2012r domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 maja 2008r w sprawie o sygnaturze I ACa 302/08 , wydanego po rozpoznaniu apelacji skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 października 2007r , w sprawie I C 595/06 z jego powództwa przeciwko Towarzystwu (...) SA w (...) SA w W. o zapłatę.

We wniosku skargi domagał się uchylenia wyroków Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Okręgowego oraz przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. / k. 5 akt/

Została ona oparta na właściwych podstawach restytucyjnych albowiem autor skargi podnosił że :

- wyroki zarówno Sądu Okręgowego w Krakowie jak i Sądu Apelacyjnego zostały oparte na podrobionych dokumentach w postaci :

a/ załączników prowizyjnych do ośmiu umów grupowego ubezpieczenia nr (...) z listopada 1997r ,

b/ oświadczeń prowizyjnych Towarzystwa (...) SA do umów ubezpieczenia nr (...) - (...) z listopada 1997r

c/ oświadczenia prowizyjnego Towarzystwa (...) ma (...) SA do umowy indywidualnego ubezpieczenia na życie nr (...) z dnia 3 lutego 2000r ,

d/ sprawozdania z postępowania wyjaśniającego ,

e/ ustaleń i opinii / oceny / w sprawie pisma skarżącego powoda z dnia 17 kwietnia 2007r wzywającego Komisja Nadzoru Finansowego do dokonania czynności kontrolnych w pozwanym Towarzystwie (...).

Miało to , w jego ocenie , realizować podstawę wznowienia określoną przez art. 403 §1 pkt 1 kpc.

Ponadto opierał ją na podstawie wskazanej prze art. 403§1 pkt 2 kpc albowiem podnosił , że wyroki zarówno Sądu Okręgowego jak i Apelacyjnego zostały uzyskane za pomocą przestępstw a to :

1. Poświadczenia nieprawdy przez Komisję Nadzoru Finansowego w zakresie nieuzupełnienia przez D. B. (2) braków pisma z dnia 17 kwietnia 2007r , którym skarżący zwracał się o przeprowadzenie czynności nadzorczych wobec pozwanych oraz posłużenia się przez Komisję opinią , która poświadczała nieprawdę,

2. Niedopełnienia obowiązków przez tę Komisję wobec nie podjęcia czynności kontrolnych wobec pozwanych mimo sygnalizowanych przez skarżącego nieprawidłowości w ich funkcjonowaniu,

3. Posłużenia się przez pozwanych wskazanymi wyżej , podrobionymi dokumentami po to , by przywłaszczyć prowizję należną powodowi , jako agentowi pozwanego ad. 1 , nadto w celu sfałszowania danych w stosowanym przez siebie systemie (...), który służył do rozliczeń z agentami oraz był wykorzystywany w celach informacyjnych dla takich m . in. podmiotów jak (...),,

4. Poświadczenia nieprawdy przez pełnomocnika procesowego pozwanych w ramach postępowania rozpoznawczego przed Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie I C 595/06 I , na rozprawie w dniu 1 października 2007r , który wówczas wskazał , niezgodnie z faktami , że Komisja Nadzoru Finansowego umorzyła postępowanie kontrolne spowodowane pismem skarżącego [powoda] z dnia 17 kwietnia 2007r ,

5. Niedopełnienia obowiązków tak przez Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie I C 595/06 jak i Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie I ACa 302/08 , w następstwie nie rozpoznania wszystkich pism , wniosków i oświadczeń skarżącego składanych w postępowaniach przed Sądami obu instancji , co zrodziło skutek nienależytego wyjaśnienia sprawy i w konsekwencji nietrafnego oddalenia powództwa i apelacji D. B. (2) ,

6. Niedopełnienie obowiązków przez Sąd Apelacyjny w Krakowie miało wynika także stad , iż w ramach podejmowanego przez siebie orzeczenia o oddaleniu apelacji wadliwie zinterpretował on treść postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście - Zachód z dnia 29 listopada 2007r - sygn. I Da 2124/07 zgodnie z którym umorzenie postępowania karnego nastąpiło z powodu przedawnienia karalności , a nie jak przyjął to Sąd II instancji, wobec nie stwierdzenia iżby działania pozwanych realizowały znamiona przestępstwa.

Trzecią podstawą na której D. B. (1) opierał skargę była ta wskazana w art. 403 §2 kpc.

Twierdził bowiem , że dopiero po wydaniu orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w sprawie I ACa 302/08 mógł skorzystać z dowodów , które potwierdzały okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia .

Pierwszym z nich był dowód terminowego nadania przez skarżącego do (...) pisma precyzującego wniosek datowany na 17 kwietnia 2007r w którym domagał się przedsięwzięcia czynności kontrolnych wobec pozwanych. W ocenie skarżącego treść tego dowodu ma potwierdzać , iż nie podjęcie tych czynności przez Komisję mimo sprecyzowania żądania świadczy, iż jego twierdzenie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez Komisję było zasadne.

Dowód ten miał także stanowić potwierdzenie tego , iż pełnomocnik pozwanych na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Krakowie w dniu 1 października 2007r poświadczył nieprawdę , twierdząc , iż (...) umorzyła postępowanie nadzorcze rozpoczęte na skutek sygnału powoda zawartego w piśmie z dnia 17 kwietnia 2007r. Tym samym wprowadził Sąd w błąd , sugerując , że umorzenie postępowania nadzorczego było konsekwencje nie stwierdzenia nieprawidłowości w sposobie działania pozwanych , a to zaważyło na treści orzeczeń Sądów obu instancji.

Drugim z nich miała być zeznanie świadka W. K. (1) , zwierzchnika powoda w okresie kiedy był związany umową agencyjną z Towarzystwem (...) SA . Jego zeznanie z którego skarżący nie mógł skorzystać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, nie dysponował bowiem wówczas jego adresem , dotycząc wzajemnych relacji pomiędzy skarżącym a pozwanymi dawałoby podstawę do oceny , iż zarzut przedawnienia roszczenia z tytułu nie zapłaconej prowizji , który Sądy obu instancji uznały za trafny , stanowił przejaw nadużycia praw podmiotowych przez pozwanych.

Rozpoznając skargę po raz pierwszy Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012r, w sprawie o sygnaturze I ACa 319/12 odrzucił ją , uznając , że nie opiera się ona na ustawowej podstawie wznowienia a ponadto , iż D. B. (1) nie zachował ustawowego terminu do jej wniesienia.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd skoncentrował się na analizie tylko jednej z powoływanych podstaw skargi [wskazanej przez art. 403 §1 pkt 2 kpc] bez bliższego odniesienia się do pozostałych nie analizując przy tym wszystkich argumentów jakie zostały przez skarżącego powołane dla uzasadnienia tezy , że podstawy te rzeczywiście zostały zrealizowane , a autor skargi zachował termin ustawy do skutecznego ich powołania.

Te braki zdecydowały , że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012r w sprawie o sygnaturze III CZ 92/12 , wydanym na skutek rozpoznania zażalenia D. B. (1) orzeczenie to uchylił i skargę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

W na nowo prowadzonym postępowaniu pełnomocnik skarżącego , ustanowiony z urzędu podtrzymując w całości stanowisko procesowe zastępowanego potwierdził , iż skarga opiera się na właściwych podstawach restytucyjnych wymienionych przez art. 403 §1 pkt 1 i pkt 2 oraz 403 §2 kpc. Są one przy tym zrealizowane w sposób wskazany w skardze , który został przez pełnomocnika jedynie w piśmie procesowym , stanowiącym odpowiedź na wezwanie Sądu , powtórzony. /por . k. 177-178 akt oraz k. 186 – 189 akt/

W ramach uprawdopodobnienia okoliczności stwierdzających zachowanie terminu do wniesienia skargi , do czego skarżący także został wezwany jego pełnomocnik wskazał , że zakresie podstawy z art. 403 §1 pkt 1 kpc [oparcia orzeczenia na podrobionych dokumentach] jest on zachowany dlatego , że o tym , iż w ramach prawomocnie zakończonego postępowania D. B. (1) nie wiedział , że są one podrobione. Co więcej ta ich cecha nie była ustalana ani objęta oceną przez Sądy obu instancji w postępowaniu, które ma być wznawiane.

Twierdzenie , że dokumenty te cechę tę mają wynika przy tym z przekonania skarżącego powoda , które może zostać ostatecznie potwierdzone dopiero po tym kiedy zostaną one przedłożone przez pozwanych do akt postępowania wywołanego skargą , o które to przedłożenie autor skargi wnioskował. Na to , iż przekonanie nie jest bezpodstawne miałby wskazywać natomiast fakt , że wynik postępowania przygotowawczego w sprawie 4 Ds.213/10 o którym

skarżący dowiedział się po 12 grudnia 2012r , potwierdzał , że pełnomocnik pozwanych na rozprawie w dniu 1 października 2007r przed Sądem Okręgowym poświadczył nieprawdę stwierdzając , że postępowanie nadzorcze (...) wobec pozwanych uległo umorzeniu. Wynik postępowania przygotowawczego wskazywał natomiast , że tego rodzaju postępowania kontrolne nie było przez Komisję prowadzone.

Uprawdopodobniając zachowanie terminu do wniesienia skargi o ile została ona oparta na podstawie wskazanej w art. 403 § 1 pkt 2 kpc pełnomocnik skarżącego wskazał , że termin ten został zachowany albowiem dopiero 12 grudnia 2012 r zostało wydane postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie , które utrzymało w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Krakowa - Śródmieścia - Zachód w sprawie 4 Ds. 213/ 10 o umorzeniu śledztwa prowadzonego w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstw wskazywanych przez skarżącego w ramach tej podstawy wznowienia . Podstawa umorzenia była przy tym , zdaniem D. B. inna niż brak dowodów. Wobec tego wniesienie skargi w dniu 12 marca 2012r nie tylko stanowi o zachowaniu terminu przewidzianego przez ustawę procesową ale ta przyczyna umorzenia powoduje , że to Sąd cywilny winien był samodzielnie ocenić czy do popełnienia identyfikowanych w ramach tej podstawy przestępstw rzeczywiście doszło , a przy pozytywnym wniosku w tym zakresie , stwierdzić jak przestępstwa te wpływały na ocenę zasadności roszczeń zgłoszonych wobec pozwanych w sprawie rozstrzyganej przez Sąd Apelacyjny w sprawie I ACa 302/08.

Zdaniem skarżącego, wydając orzeczenie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 2 Ds. 1049/10 , dotyczącego popełnienia przez Sędziów Sądów obu instancji przestępstw niedopełnienia obowiązków z powodu braku ich ustawowych znamion Prokurator nieprawidłowo ocenił to zachowanie. Nie wziął bowiem pod uwagę w sposób właściwy charakteru zarzutów jaki stawiał im D. B.. Ich istota było nie podjęcie w sprawie obowiązków orzeczniczych ale uwzględnienie w ich ramach wszystkich wnioskowanych przezeń dowodów i formułowanych twierdzeń , co doprowadziło do wydania orzeczeń bez uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych. To zdaniem skarżącego uprawdopodobnia zachowanie terminu do wniesienia skargi , która o ile opiera się na wskazanej podstawie, jest zrealizowana także przez przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez Sądy obu instancji.

Zdaniem pełnomocnika autora skargi termin do jej wniesienia o ile opiera się ona na podstawie art. 403 §2 kpc także został zachowany albowiem dopiero w dniu 12 grudnia 2012r , po prawomocnym zakończeniu wskazanego wyżej postępowania przygotowawczego , w spraw 4 Ds. 213/10 D. B. uzyskał dostęp do akt tego śledztwa i na podstawie ich analizy, w dniu 29 lutego 2012r dowiedział się , że : terminowo odpowiedział na wezwanie (...) do uzupełnienia pisma z dnia 17 kwietnia 2007r , iż (...) nie prowadziła , na podstawie tego sygnału powoda postępowania kontrolnego u pozwanego Towarzystwa (...), oraz to jakie dane adresowe ma świadek W. K. (1).

Skarżący wskazał również , że postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków Śródmieście - Zachód w sprawie o sygnaturze I Ds. 2124/07 z dnia 29 listopada 2007r nie dotyczyło bezpośrednio czynów na które wskazywał autor skargi w jej pkt 5 i 12 / k. 3 i 4 akt/

W piśmie procesowym z daty 27 września 2013 pełnomocnik skarżącego złożył wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia uzasadnienia podstawy skargi opisanej w art. 403 §1 pkt 2 kpc.

Wniosek ten jako niedopuszczalny został odrzucony /k. 332 v /

Sąd Apelacyjny oddalił także wniosek skarżącego o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się równocześnie pomiędzy stronami z inicjatywy D. B. przed Sądem Okręgowym w Krakowie postępowanie w sprawie o sygnaturze IX GC 938/13 o roszczenia wynikające z przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Wniosek ten został oceniony jako nieuzasadniony. / k. 332 v akt/

Poznani , których aktualne nazwy to : (...) Towarzystwo (...) SA w W. oraz (...) SA w W. domagali się odrzucenia skargi jako nieopartej na ustawowej podstawie wznowienia oraz złożonej z przekroczeniem ustawowego terminu.

Ponadto wnieśli o obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Rozpoznając skargę Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje .

Skarga D. B. (1) podlega odrzuceniu albowiem nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Jej autor nie wykazał także by w zakresie części powołanych przez siebie podstaw skargi zachował termin do jej wniesienia o jakim mowa w art. 407 §1 kpc.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego , ukształtowanym na tle wykładni art. 410 kpc ocena czy skarga opiera się na ustawowej podstawie nie ogranicza się jedynie do stwierdzenia czy skarżący powołał okoliczności faktyczne pozwalające na „ podciągnięcie „ ich pod przewidzianą przez ustawę procesową podstawę wznowienia ale także czy fakty te , rzeczywiście zachodząc, stanowią twierdzoną przezeń tego rodzaju podstawę .

/ por. bliżej w tej materii , powołane jedynie dla przykładu, orzeczenia z 19 maja 2005r, sygn.. II CZ 41/05, z 14 grudnia 2006r , sygn.. I CZ 103/06, z 30 maja 2007r, sygn. I CZ 40/07 , wszystkie powołane za komentarzem do kodeksu postępowania cywilnego t. II s. 301 , Wydawnictwo Wolters Kluwer Bussines 2011 oraz z dnia 16 maja 2007r , sygn. IIICSK 56/07 , powołane za zbiorem Lex nr 334985/

Jak uprzednio wskazano autor skargi oparł ją jedynie na tzw. właściwych podstawach restytucyjnych. Ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem na podstawie tak skonstruowanej skargi jest możliwe tylko wówczas gdy ujawnione i powoływane przez skarżącego okoliczności pozostają w takim związku z treścią wydanego uprzednio rozstrzygnięcia , że gdyby zostały ujawnione w ramach postępowania rozpoznawczego miałyby wpływ na tę treść, a potwierdzenie ich prawdziwości skutkować by musiało oceną , iż objęta skarga rozstrzygnięcie jest wadliwe i wymaga zmiany.

Taki wniosek płynie wprost z brzmienia statuujących właściwe podstawy restytucyjne przepisów art. 403 §1 pkt 1 i 2 kpc mówiącego o związku kwestionowanego skargą wyroku [wyroków] z dokumentem [dokumentami] , który okazał się przerobionym lub podrobionym albo też wprost o uzyskaniu wyroku za pomocą przestępstwa czy też , jak w normie art. 403 §2 kpc , o wykryciu przez stronę skarżącą takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych , z których nie mogła ona skorzystać , w zakończonym prawomocnie postępowaniu , a które mogłyby mieć wpływ na treść [prawomocnego] rozstrzygnięcia .

Opisane wyżej znaczenie tego wpływu każe przypomnieć , że w pozwie skierowanym przez D. B. (2) przeciwko pozwanym przed w sprawie I C 595/06 przed Sądem Okręgowym w Krakowie dochodził on roszczeń z tytułu świadczenia wyrównawczego i prowizji , w ramach łączącego go Towarzystwem (...) SA stosunku obligacyjnego wynikającego z zawartej przez strony umowy agencyjnej zakończonej aktem wypowiedzenia przez skarżącego.

Pozostałe natomiast dochodzone przez niego roszczenia miały podstawę w przepisach o czynach niedozwolonych i dotyczyły wyrównania szkód majątkowych i niemajątkowych zidentyfikowanych bliżej przez powoda w modyfikowanych przezeń w toku sporu żądaniach. / por. str. 1 i 2 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 października 2007r w sprawie I C 595 /06 i pisemne motywy orzeczenia Sądu Apelacyjnego z dnia 7 maja 2008r w sprawie I ACa 302/08.

Jak wynikało z oceny prawnej zaprezentowanej przez Sąd I instancji , zaaprobowanej w pełni przez Sąd Apelacyjny , powodem oddalenia roszczenia z tytułu zapłaty prowizji było uwzględnienie podniesionego przez pozwanego ad 1 zarzutu jego przedawnienia. Roszczenie o zapłatę świadczenia wyrównawczego , skierowane przeciwko obu pozwanym zostało ocenione jako nienależne w świetle normy art. 764[4] kc , wobec faktu , że to powód wypowiedział umowę agencyjną, a nie wykazał w sporze okoliczności , które opisane w art. 764 [4] pkt 2 kc mogłyby usprawiedliwić , pomimo wypowiedzenia skutecznego domagania się spełnienia tego świadczenia.

Pozostałe roszczenia powoda zostały oddalone wobec ich nie udowodnienia przez obecnie skarżącego.

Powołując się na podstawę wznowienia z art. 403 §1 pkt 1 kpc D. B. (1) podnosi , że orzeczenia Sądów obu instancji zostały oparte na podrobionych dokumentach w postaci :

załączników prowizyjnych do I kompletu ośmiu umów grupowego ubezpieczenia nr (...) z listopada 1997r , oświadczeń prowizyjnych Towarzystwa (...) SA w W. , oświadczenia prowizyjnego tej spółki do umowy indywidualnego ubezpieczenia na życie nr (...) z 3 lutego 2000r , zawartego w systemie operacyjnym (...), sprawozdania z postępowania wyjaśniającego oraz ustaleń i oceny przez (...) pisma skarżącego z daty 17 kwietnia 2007r , w którym wzywał on Komisję do dokonania kontroli działalności pozwanego Towarzystwa (...) [pkt 1-4 skargi k. 3 akt oraz pismo pełnomocnika skarżącego z 23 września 2013r k. 186 v akt. /

Wbrew twierdzeniom skarżącego powoda nie można uznać , że wniesiona przez niego skarga opiera się na wskazanej przez niego podstawie opisanej w art. 403 §1 pkt 1 kpc.

Wprawdzie skarżący najpierw samodzielnie, a następnie za pośrednictwem swojego pełnomocnika powołuje tę podstawę tym nie mniej brak jest podstaw do uznania , iżby ona rzeczywiście wystąpiła.

W pierwszej kolejności należy zauważyć , że twierdzenie D. B. (1) o tym , że orzeczenia Sądu , którego dotyczy skarga , w zakresie poczynionych przez Sąd , doniosłych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych , były oparte na tych , wskazanych wyżej dokumentach , które miałyby być podrobione jest całkowicie dowolane i nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Przeczy temu w szczególności analiza podstaw faktycznych kwestionowanego skargą rozstrzygnięcia. Wszystkie te dokumenty , gdy zważyć na ich treść, miały dotyczyć ustalenia podstaw oraz sposobu wyliczenia prowizji należnej powodowi jako agentowi. Tymczasem to roszczenie zostało oddalone przez Sąd I instancji, przy pełnej aprobacie prawnej dla tego rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny, który oddalił apelację powoda , z powodu jego przedawnienia.

Ponadto dokumentów w tych aktach brak , co potwierdza sam autor skargi domagając się ich przedłożenia przez przeciwniczki procesowe w postępowaniu wywołanym skargą. Nie można także nie uwzględnić w ramach formułowanej tu oceny , iż te środki dowodowe były D. B. znane już wcześniej i nic nie stało na przeszkodzie by domagać się przeprowadzenia dowodów z nich już w ramach postępowania , które zostało prawomocnie zakończone. Co więcej na fałsz tych dokumentów powoływał się on już w pozwie / por. str 7 i 13 pozwu w sprawie akt I C 595/06 - k. 9 i 15 akt / by zarzuty te powtórzyć w piśmie procesowym z 14 sierpnia 2007r / k. 954- 1044 tych akt /

Skoro tak to D. B. , na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w motywach orzeczenia uchylającego poprzednie orzeczenie Sądu Apelacyjnego, mógłby skutecznie powołać się na twierdzone przez siebie fałszerstwo tylko w ramach podstawy wskazanej w art. 403 § 2 kpc i to jedynie przy kumulatywnym spełnieniu dwóch warunków. Pierwszy z nich jest taki , że Sąd , którego orzeczenie jest objęte skargą, w ramach ustaleń faktycznych uznał ich treść za podstawę dokonanych ustaleń , przy ich ocenie jako dokumentów prawdziwych a drugi zostanie spełniony wówczas , gdy skarżący odwoła się do takich nowych okoliczności faktycznych i dowodów , których nie mógł powołać w ramach postępowania rozpoznawczego a , które potwierdzą , iż ocena tych dokumentów wyrażona przez Sąd nie była prawidłowa . Żaden z tych warunków nie został w rozstrzyganej sprawie spełniony. Na koniec nie sposób nie zauważyć niekonsekwencji w stanowisku skarżącego , w zakresie oceny tych dokumentów jako sfałszowanych skoro sam w piśmie procesowym z dnia 23 września 2013r / k. 186 v akt / stwierdza , że dopiero zapoznanie się z tymi dokumentami może potwierdzić ich fałszerstwo / podrobienie / o którego zachodzeniu wnosi on jedynie na podstawie innych faktów świadczących, w jego ocenie , o nierzetelnym postępowaniu pozwanych w tym ich pełnomocnika procesowego na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Krakowie w dniu 1 października 2007r

Te przyczyny decydują o ocenie , że skarga D. B. (1) jakkolwiek powoływany jest w niej wzorzec właściwej podstawy restytucyjnej opisanej przez art. 403 §1 pkt 1 kpc nie opiera się na tej podstawie.

Nie można także podzielić jego stanowiska , że zachował on trzymiesięczny termin do złożenia skargi opartej na omawianej podstawie.

Nawet po wezwaniu przez Sąd w trybie art. 410 §2 kpc , pełnomocnik skarżącego nie uprawdopodobnił istnienia okoliczności faktycznych mogących potwierdzić zachowanie tego terminu Skoro na fałszerstwo dokumentów

powoływał się skarżący już w czasie postępowania rozpoznawczego zakończonym prawomocnym wyrokiem to nie sposób mówić, iż termin wskazany w §1 art. 407 kpc w odniesieniu do powoływanej podstawy nie został przekroczony.

Nie można uznać za trafne stanowiska D. B. zgodnie z którym jego skarga opiera się na drugiej ze wskazanych przez niego podstaw restytucyjnych, opisanej przez art. 403 §1 pkt 2 kpc.

Jak wskazano we wstępnej części uzasadnienia skarżący twierdził, że wyroki Sądów Okręgowego z dnia 22 października 2007r sygn. I C 595 / 06 oraz Apelacyjnego z dnia 7 maja 2008r, sygn. I ACa 302/08 zostały uzyskane za pomocą przestępstw, popełnionych przez Komisję Nadzoru Finansowego, przez pozwanych, ich pełnomocnika procesowego reprezentującego ich w ramach postępowania rozpoznawczego przed Sądem Okręgowym w sprawie I C 595/06 oraz obydwie Sądy rozstrzygające o roszczeniach powoda w ramach prawomocnie zakończonym postępowaniu. [pkt 10-12 skargi k.4 akt/

Na wstępie należy wskazać, że co do zasady, podstawa wznowienia wskazana w art. 403 §1 pkt 2 kpc wymaga by fakt popełnienia przestępstwa za pomocą którego miałyby dojść do uzyskania wyroku w prawomocnie zakończonym postępowaniu został wykazany prawomocnym wyrokiem skazującym. Tego rodzaju orzeczenia odnoszące się do któregośkolwiek z opisanych w ramach tej podstawy wznowienia czynów D. B. nie przedłożył, a nawet nie twierdził, że zostały one wydane.

Po wtóre ustawowe określenie „ wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa „ każe uznawać, że dla realizacji tej podstawy wznowienia koniecznym jest wykazanie wzajemnego związku pomiędzy popełnieniem czynu karnego a treścią orzeczenia, do którego podważenia zmierza skarga.

Brak takiego związku decyduje o tym, że powoływana podstawa wznowienia jakkolwiek odpowiada wzorcowi ustawowemu w istocie nie zachodzi uprawniając ocenę, iż skarga nie opiera się na tego rodzaju podstawie.

Odstępstwem od tej reguły jest, wynikająca z przepisu art. 404 kpc możliwość wznowienia postępowania w oparciu o tę podstawę, gdy postępowanie karne dotyczące zarzucanego w jej ramach przestępstwa zostało umorzone lub nie mogło zostać wszczęte z innej przyczyny niż brak dowodów.

W ramach tej podstawy skarżący odwoływał się pierwotnie do postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Krakowa –Śródmieście Zachód z 29 listopada 2007r w sprawie 1 Ds. 2124/07 jako takiego, które wypełnia hipotezę normy art. 404 kpc, co uprawnia go do powoływania tej podstawy wznowienia mimo braku wyroków skazujących za przestępstwa, które identyfikował w motywach skargi. [pkt 5 do 12 skargi k. 3-4 akt] oraz pismo procesowe pełnomocnika skarżącego k. 187 akt /

W toku postępowania wywołanego skarga wskazał również na postanowienie Prokuratora Rejonowego dla Krakowa - Śródmieście - Zachód w sprawie 4 Ds. 213/10 z dnia 31 marca 2011r utrzymanego w mocy, po rozpoznaniu zażalenia skarżącego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie w sprawie II KP 1079/ 11 / S, na podstawie którego umorzono postępowanie wobec braku dostatecznych danych uzasadniających popełnienie czynu zabronionego z art. 231 §1 kk przez funkcjonariuszy Komisji Nadzoru Finansowego i Urzędu Kontroli Nadzoru (...) i Funduszy Emerytalnych, którzy nie wszczęli procedury kontrolnej u pozwanej ad 1 ./ k. 199-201 akt/

Jak wynika z treści pisma procesowego pełnomocnika skarżącego z dnia 23 września 2013r / k. 186- 189 akt/ upatruje on realizacji tej podstawy, w odniesieniu do Sądów Okręgowego i Apelacyjnego w Krakowie w tym, że Sądy obu instancji, nie dopełniając obowiązków, nie uwzględniły, w ramach prawomocnie zakończonym postępowaniu, wszystkich wniosków dowodowych i twierdzeń powoda wobec czego nie wyjaśniono właściwie sprawy przed jej rozstrzygnięciem przez co obydwie wydane wyroki są nieprawidłowe.

Wyraźnie przy tym pełnomocnik D. B. zaznaczył, że bez znaczenia przy tym jest to, że postępowanie przygotowawcze prowadzone w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstw niedopełnienia obowiązków przez Sędziów zostało zakończone odmową wszczęcia śledztwa dla braku ustawowych znamion czynu zabronionego, gdyż zarzut powoda nie

dotyczył nie dopełnienia obowiązków w postaci uchylania się od wydania orzeczenia , jak przyjmował to Prokurator ale nie uwzględnienia jego wszystkich twierdzeń , zarzutów i wniosków dowodowych co do prowadziło do sytuacji w której nie zostały ustalone wszystkie istotne okoliczności , mając wpływ na treść wydanych wyroków / por . 188 akt/

(...) tej podstawy po stronie[Sędziów] Sądu Apelacyjnego upatrywał skarżący także w tym , iż Sąd wadliwie zinterpretował treść postanowienia Prokuratora w sprawie I Ds. 2124/07 uznając , iż postanowieniem tym podmówił on wszczęcia śledztwa w sprawie z powodu braku znamion przestępstw wskazanych w zawiadomieniu D. B. podczas gdy odmowa ta nastąpiła z powodu przedawnienia karności czynów zabronionych wymienionych w tym zawiadomieniu.

Motywy jakie powołał D. B. by istnienie ocenianej podstawy uzasadnić każą uznać , że w sposób oczywisty twierdzona przezeń podstawa nie zachodzi w odniesieniu do czynności Sądów [Sędziów] , które skarżący oceniania jako spełniające znamiona przestępstw nie dopełnienia obowiązków. W żadnym razie bowiem wydania orzeczeń określonej treści , po przeprowadzeniu postępowania rozpoznawczego nie można uznawać za takie , które realizują znamiona tego przestępstwa.. Nie ma też skarżący racji gdy twierdzi , iż Sąd Apelacyjny w ramach rozstrzygnięcia o apelacji powoda wadliwie zinterpretował treść postanowienia wydanego w sprawie 1 Ds. 2124/07. / k. 190-191 akt/

Bliższa ich analiza wskazuje , że ustalone w ramach tego śledztwa fakty nie tylko , że dawały podstawę do uznania , iż nastąpiło , wobec okresu w jakim miały być one popełnione , przedawnienie karalności tych czynów jakie powód zarzucał w zawiadomieniu ale także do stwierdzenia , iż nawet dostępny na datę wydawania orzeczenia materiał procesowy nie daje podstaw do stwierdzenia , iż zostały zrealizowane znamiona niektórych z przestępstw wskazanych w nim w tym także tych, które miały mieć związek ze wzajemnymi relacjami powoda z Towarzystwem (...) SA , a kwalifikowanych na podstawie art. 270 §1 , 284 §1 i 218 §1 kk / por. k. 191 akt/

Trzeba nadto pamiętać o tym , że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie można skutecznie opierać skargi o wznowienie postępowania na zarzutach wywodzonych z oceny prawomocnego orzeczenia jako naruszającego prawo materialne czy też opartego na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych i ocenie dowodów.

/ por. powołane jedynie dla przykładu orzeczenia z 22 maja 2003r , sygn. IV CKN 163/01 / nie publ., z dnia 4 kwietnia 2007r , sygn.. V CZ 25/ 07 / nie publ/, powołane za komentarzem do kodeksu postępowania cywilnego op. cit t. II s. 284/

Nie można także zasadnie uznawać , że skarga powoda opiera się na omawianej podstawie o ile jej realizacji upatruje on w przestępstwach mających być popełnionymi przez pracowników pozwanych , ich pełnomocnika procesowego w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Krakowie sygn.. I C 595/06 czy też przez funkcjonariuszy (...).

Wszystkie te twierdzone przez D. B. (1) czyny zabronione są związane z jego statusem jako agenta pozwanej ad 1 i jego roszczeniami z tytułu nie wypłaconego u świadczenia prowizyjnego , którego dochodził w zakończonym prawomocnie postępowaniu.

Zważywszy na to co zdecydowało , że roszczenie to zostało prawomocnie oddalone stwierdzić trzeba , że ewentualna kwalifikacja opisanych przez skarżącego czynów jako przestępstwa popełnione przez podmioty przez niego wskazane nie miałyby znaczenia treści rozstrzygnięcia, którego wzruszeniu ma posłużyć składana przez niego skarga.

Po wtóre wskazując w punktach 5-9 skargi na popełnienie przez wskazane tam podmioty czynów zabronionych powód nie tylko zaniechał wykazywania , że doszło do ich skazania prawomocnymi wyrokami ale nawet tego , że wszczęciu postępowania karnego przeciwko nim stały na przeszkodzie przyczyny o jakich mowa w art. 404 kpc.

Z jedyne postanowienia , jakie powołuje skarżący , by uzasadnić odwołanie się do tych czynów zabronionych , jako mających decydować o rzeczywistym istnieniu tej podstawy skargi a to postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Krakowa – Śródmieście Zachód w sprawie 4 Ds. 213/10 z dnia 31 marca 2011r , utrzymanego w mocy przez Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z 12 grudnia 2011 r w sprawie o sygnaturze II Kp 1079/11/

S, wynika , że śledztwo w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 231 §1 kc przez funkcjonariuszy (...) jako konsekwencji nie wszczęcia procedury kontrolnej u pozwanej ad 1 podlega umorzeniu albowiem brak jest dowodów na to , że przypisywane im zaniechanie stanowi wypełnienie znamion tak stypizowanego przestępstwa / por . 199- 200v akt/

Pozostałe depozycje skarżącego o popełnieniu przez pracowników pozwanych spółek, ich pełnomocnika procesowego czy także funkcjonariuszy (...) ocenić należy jako pozostające jedynie w sferze jego nie zweryfikowanych dowodowo twierdzeń , które nie mogą być uznane za wystarczające dla wyrażenia uzasadnionej oceny , iż skarga o wznowienie o ile jego podstawą miała by być norma art. 403 §1 pkt 2 kpc , rzeczywiście opiera się na ustawowej podstawie wznowienia.

Już tylko na marginesie należy zauważyć , że oświadczenie pełnomocnika pozwanych na rozprawie w dniu 1 października 2007r do którego skarżący przywiązuje tak istotne znaczenie , w ramach pierwszej oraz obecnie omawianej podstawy wznowienia , co jednoznacznie wynika z treści zapisu przebiegu rozprawy odzwierciedlonego w aktach / por . k. 1508 v – 1509 akt I C 595/06/ nie dotyczyło postępowania kontrolnego mającego być wszczętym przez (...) na podstawie sygnału powoda zawartego w piśmie z dnia 17 kwietnia 2007r ale postępowania przygotowawczego w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa przez Towarzystwo (...) w 1997r. Na skutek informacji powoda tego rodzaju doniesienie miała złożyć Komisja Nadzoru Finansowego. Do tego postępowania o którym mówił w trakcie rozprawy J. B. odnosił się pełnomocnik pozwanych , twierdząc , że zostało umorzone. /por. k. 1508 v- 1509 akt I C 595/06

Nie można także w sposób usprawiedliwiony uznać , że skarga D. B. (1) opiera się na ustawowej pod stawie wznowienia o ile podstawą tą jest norma art. 403 § 2 kpc.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa sądowego ukształtowanego na tle wykładni tego przepisu możliwość wznowienia postępowania na tej podstawie wymaga wykazania przez autora skargi kumulatywnej realizacji trzech przesłanek :

- wykrycia, po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych , które istniały w czasie trwania postępowania prawomocnie zakończonego [wznowianego] ale nie zostały wówczas powołane,
- możliwości wpływu tych dowodów lub okoliczności faktycznych na wynik sprawy , która została zakończona prawomocnym rozstrzygnięciem ,
- niemożności skorzystania z nich przez stronę / skarżącego/ w poprzednim postępowaniu,

Wskazane w ramach pkt 13 skargi uznawane przez skarżącego za nowe dowody i okoliczności faktyczne mogące być stwierdzonymi na ich podstawie to:

a/ dowód terminowego nadania do (...) pisma precyzującego jego żądanie wszczęcia przez Komisję postępowania kontrolnego w Towarzystwie (...) SA z dnia 17 kwietnia 2007r , co miało potwierdzać , że nie podejmując tych czynności pracownicy Komisji nie dopełnili obowiązków , popełniając tym samym przestępstwo

b/ dowód ten miał także , w ocenie powoda , świadczyć o tym , że pełnomocnik pozwanych składając oświadczenie na rozprawie w dniu 1 października 2007r , twierdząc , że postępowanie kontrolne zostało umorzone miał poświadczyć nieprawdę , wprowadzając w błąd Sąd Okręgowy , co zdecydowało o treści wyroku oddalającego powództwo Sąd bowiem przyjął , że czynności kontrolne, rzeczywiście podjęte , nie potwierdziły nieprawidłowości w sposobie działania Towarzystwa ,

c/ dowód z zeznań świadka W. K. (1) , który miał potwierdzić treść wzajemnych relacji pomiędzy skarżącym a pozwanymi z których miało , zdaniem skarżącego wynikać , iż zarzut przedawnienia roszczeń z tytułu zapłaty prowizji jest przejawem nadużycia prawa podmiotowego przez przeciwniczkę procesową D. B. w zakończonym postępowaniu.

Powołanie tych dowodów, jako mających realizować omawianą podstawę wznowienia nie może być uznane za świadczące o tym, że rzeczywiście skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia.

W odniesieniu do dowodu wskazanego pod lit c/ powiedzieć należy, że W. K. (2) był zwierzchnikiem skarżącego w strukturze organizacyjnej Towarzystwa (...) w czasie kiedy strony były związane stosunkiem obligacyjnym wynikającym z umowy agencji. Te jego rolę przyznał pełnomocnik skarżącego na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 stycznia 2014 r / k. 332v akt/

Nie można zatem przyjmować, że z tego dowodu skarżący nie mógł skorzystać w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Nawet gdy przyjąć za trafne stanowisko D. B., że znał wówczas jego danych adresowych mógł doprowadzić do ich ujawnienia przez strony przeciwne ku czemu, o czym świadczy analiza akt zakończonego postępowania jednak nawet nie zmierzał. Tym samym także nie został zachowany w odniesieniu do tego dowodu termin o jakim mowa w art. 407 §1 kpc

O realizacji omawianej podstawy wznowienia nie decyduje także powołanie się na dowód wymieniony w punktach a/ i b/

Po pierwsze dlatego, że za jego pośrednictwem nie sposób stwierdzić okoliczności faktycznych wskazanych przezeń w motywach skargi.

Po wtóre uwzględniając przyczyny, które zdecydowały o oddaleniu powództwa, w tej jego części która odnosiła się do żądania przyznania świadczenia z tytułu prowizji, okoliczności faktyczne, które zamierzał za jego pośrednictwem wykazać nie miałyby znaczenia dla treści rozstrzygnięcia wydanego w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

Z podanych wyżej przyczyn wobec oceny, że skarga D. B. (1) nie opiera się na ustawowych podstawach wznowienia, a w stosunku do ich części nie zachował on także terminu do jej wniesienia, Sąd Apelacyjny orzekł o jej odrzuceniu na podstawie art. 410 §1 kpc

Konsekwencją odrzucenia skargi jest obciążenie skarżącego kosztami postępowania należnymi stronom przeciwnym, musi on bowiem zostać uznany za przegrywającego spór wywołany jej złożeniem.

Podstawą rozstrzygnięcia o nich jest norma art. 98 §1 kpc w zw z art. 108 §1 kpc oraz art. 406 kpc.

Kwota należna pozwanym z tego tytułu od D. B. (1) została określona, biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu oznaczoną w skardze, na podstawie § 6 pkt 7 w zw z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych [...] z dnia 28 września 2002r [jedn. tekst DzU z 2013 poz. 490]

Treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego zdecydowała o przyznaniu od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie - na rzecz pełnomocników skarżącego: ustanowionej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym o którego kosztach Sąd był zobligowany orzec na podstawie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012r, radcy prawnego E. C. oraz, także ustanowionej z urzędu, na kolejnym etapie postępowania, radcy prawnego K. S..

Kwoty należne pełnomocnikom D. B. (1) zostały ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w zw z § 2ust.3 i 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, wskazanego wyżej.